

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Ing. S. G.**, bytem H. 508, zastoupený Mgr. et Mgr. Kamilou Mesiarkinovou, advokátkou, se sídlem Brno, Orlí 36, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně**, se sídlem Brno, Moravské nám. 1, o žalobě proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně, ze dne 11. 2. 2013, č.j. ZKI-O-127/699/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2013, č.j. ZKI-O-127/699/2012, kterým žalovaný o odvolání žalobce proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Zlín (dále jen „katastrální úřad“), ze dne 11. 10. 2012, sp.zn. OR-118/2012-705-14, rozhodl tak, že výrok

odvoláním napadeného rozhodnutí katastrálního úřadu ve znění „1. Nesouhlasu s provedením/neprovedením opravy se nevyhovuje, neboť se nejedná o chybu v katastrálním operátu podle ustanovení § 8 katastrálního zákona.“ se nahrazuje textem „Nesouhlasu Ing. S. G. s neprovedením opravy chyby v katastru nemovitostí se nevyhovuje.“.

I. Podstata věci

Žalobce požadoval po katastrálním úřadu opravu chyby v katastrálním operátu pro katastrální území Halenkovice u pozemků zapsaných na listu vlastnictví č. 663 ve vlastnictví paní M. G., zemřelé matky žalobce. Chybu spatřoval v tom, že pozemky p. č. 1157/6 a p. č. 1157/8, přestože nebyly uvedeny ve výpisu z listu vlastnictví ze dne 18. 9. 1995, jsou uvedeny na výpisu z listu vlastnictví ze dne 20. 12. 2011. Uvedené pozemky měly vzniknout rozdělením pozemku p.č. 1157/4, který není uveden ve výpisu z listu vlastnictví ze dne 18. 9. 1995.

Katastrální úřad žádosti žalobce o opravu chyby v katastru nemovitostí nevyhověl, proti čemuž žalobce brojil odvoláním, které žalovaný zamítl s tím, že v letech 1969 a 1970 (zápisy pod položkami výkazu změn č. 42/1969 a 60/1970) byl do operátu evidence vyznačen podle skutečného stavu v terénu pozemek komunikace p. č. 1157/4. Technickými podklady byly výsledky zeměměřických činností - náčrt č. I/1969 a geometrický plán ze dne 12. 11. 1970, č. zák. 761-046/70/605. Pozemky, přes které procházel, stále zůstávaly ve vlastnictví původních majitelů, a v operátu byl evidován jako pozemek v užívání státu - MNV Halenkovice. Podle geometrického plánu ze dne 25. 9. 1996, č. 539-1154/96, předloženého obcí Halenkovice v rámci digitalizace souboru popisných informací katastrální úřad části pozemku p. č. 1157/4, i části okolních pozemků, zapsal jako samostatné parcely s parcelními čísly. Požadavkům žalobce tak podle žalovaného katastrálního úřadu nemohl vyhovět, neboť by tím porušil § 5 odst. 7 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (dále jen „katastrální zákon“). Žalobce nedoložil takové listiny, na jejichž základě by mohlo k požadované opravě dojít.

Závěry žalovaného žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce především namítá, že do kataru nemovitostí nebyl promítnut stav nastolený rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 16. 12. 1991, č.j. 772/2206/91-28-Ga, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o vyvlastnění pozemku p. č. 1160/1. Žalovaný se nezabýval tím, zda stav vedený na listu vlastnictví č. 663 ze dne 18. 9. 1995 je veden v souladu se stavem v evidenci nemovitostí k témuž dni.

Z rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 16. 12. 1991, č.j. 772/2206/91-28-Ga, podle žalobce vyplývá, že bylo zrušeno neoprávněné

rozdělení pozemku p.č. 1160/1, a dále, že došlo ke zrušení pozemku p.č. 1160/4 a p.č. 1157/4, který byl oddělen z pozemků p.č. 1161/2, 1160/2 a 1164 a o tomto rozhodnutí bylo informováno středisko Geodzie Zlín.

Z rozhodnutí Ministerstva životního prostředí dále vyplývá, že ještě v roce 1975 byla komunikace užívaná MNV Halenkovice řešena jen po hranici vyvlastňovaného pozemku. Tímto rozhodnutím tak bylo potvrzeno, že zásahy na pozemku p. č. 1160/1 byly prováděny nezákonně, tento pozemek je zahradou a paní M. G. měla jak vlastnické, tak užívací právo k tomuto pozemku.

V této souvislosti žalobce také poukazuje na to, že F. G. starší nikdy nebyl členem družstva a pozemky p. č. 1160/1, 1161/2, ani část pozemku p. č. 1164 nikdy nebyla a nemohla být v užívání družstva. V letech 1969 a 1970 existovala zpevněná komunikace pouze po hranici pozemku p. č. 1160/1 navazující na cestu p. č. 3535/1. Podle žalobce je závěr žalovaného o tom, že položky výkazu změn č. 42/1969 a 60/1970 byly zaneseny podle skutečného stavu v terénu, nesprávný a důkazně nepodložený. K zaměření cesty přes pozemky mělo dojít pouze za účelem sjednání průjezdu k domu č. 46 pro lehká vozidla, nikoliv k výkupu pozemků nebo k vytyčení nových parcel. Ostatně na tom neměl zájem ani žalobce, ani jeho otec, což dokládá komunikací s předsedou ONV panem F. K. Geometrický plán č. 761-046/70/605, který měl vzniknout v souvislosti s výkupem a posléze protiprávním vyvlastněním pozemků v roce 1970 byl pouze účelovým dokumentem, nejednalo se o podklad, na základě kterého měla vzniknout parcela p. č. 1157/4. Existence užívacího pozemku byla podle žalobce nastolena protiprávně.

Žalobce dále upozorňuje na stanovisko Okresního prokurátora v Gottwaldově ze dne 25. 4. 1984, z něhož vyplývá že MNV Halenkovice jako objednatel geometrického plánu ze dne 12. 11. 1970, č. 761-046/70/605 za účelem výkupu pozemků pro vybudování nové cesty p. č. 1157/4, byl v evidenci nemovitostí vyznačen jako uživatel, přičemž byl geometrický plán v evidenci nemovitostí realizován ještě před provedením výkupu dotčených pozemků.

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Podle žalovaného žalobní argumentace vychází z nesprávného názoru na institut opravy chyby v katastrálním operátu. Rozhodnutí o opravě chyby je ve své podstatě rozhodnutím o odstranění rozporu mezi údaji v katastrálním operátu a listinou založenou ve sbírce listin katastrálního úřadu, neslouží k řešení objektivního právního či skutkového stavu. Žalovaný zdůraznil, že zápisem pozemku komunikace z roku 1970 nedošlo ke změně právních vztahů k nemovitostem; tedy nedošlo ani ke změně

vlastnických práv k dotčenému pozemku. Ohledně dalších částí žalobní argumentace žalovaný setrvává na své argumentaci vyjádřené v žalobou napadeném rozhodnutí.

Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem.

IV. Průběh řízení před soudem

Soud o žalobě již jednou rozhodl a to rozsudkem ze dne 12. 6. 2014, č. j. 62 A 25/2013 – 64, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2013, č.j. ZKI-O-127/699/2012 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V tomto rozsudku dospěl zdejší soud k závěru, že pokud jde o zápis druhového určení pozemků p. č. 1157/6 a p. č. 1157/8, které byly jako díly vyčleněny na základě geometrického plánu z pozemku - komunikace, původně evidované jako p. č. 1157/4, v užívání čs. státu – MNV Halenkovice, která vedla přes původní parcely, pak předmětný pozemek nemohl být takto, tedy jako komunikace, v katastru nemovitostí zaevidován. Nebylo nijak vyvráceno, že předchůdci žalobce zamýšleli sjednat pouze průjezd k domu p. č. 46 pro lehká vozidla. Přes výslovný nesouhlas právních předchůdců žalobce, který vyplývá z dokumentace obsažené ve správním spise, MNV Halenkovice usiloval o vybudování nové cesty a za tímto účelem nechal vypracovat geometrický plán z roku 1970. Protože právní předchůdkyně žalobce s cestou nesouhlasila, přistoupil Městský národní výbor v Napajedlích dne 22.1.1987 až k vyvlastnění části pozemku paní M. G., které ovšem bylo jako protiprávní zrušeno, což dokládá právě obsah rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 16. 12. 1991, č.j. 772/2206/91-28-Ga.

Ve zrušovacím rozsudku zdejší soud zdůraznil, že ve správním spisu se nenachází žádná podkladová listina, z níž by vyplývalo jakékoli právo ke zřízení veřejně přístupné komunikace. Žalovaný ani žádnou podkladovou listinu, která by měla být v katastru nemovitostí obsažena a která by byla právním titulem pro zápis komunikace, nezmiňoval. Takovým listinným podkladem pro vyznačení pozemku p. č. 1157/4 komunikace do katastru nemovitostí či pro jeho zakreslení do katastrální mapy nemohou být pouze samotné výsledky zeměměřických činností orgánů geodézie a kartografie – ty nemohou založit právní vztahy a katastrální úřad na základě nich nebyl oprávněn provést zápis druhu pozemku jako komunikace. Katastrální úřad takovým zápisem de facto sám založil právo komunikace a to ve prospěch uživatele MNV Halenkovice, přes výslovný nesouhlas vlastníka pozemku, a tím jeho vlastnické právo omezil. V katastru nemovitostí je tak evidován stav spočívající ve zjevném zápisu práva bez opory v podkladových listinách.

Zdejší soud též doplnil, že je to právní nástupce MNV Halenkovice, který musí prokázat a příslušnými listinami do katastru nemovitostí případně doložit oprávněnost zápisu komunikace do katastru nemovitostí. Zde soud pouze ve stručnosti

poznává, že jednou z podmínek *sine qua non* vzniku veřejného práva komunikace je, že vlastník souhlasil s obecným užíváním (bezplatně, obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým je pozemní komunikace určena) části svého vlastnictví jako komunikace a umožnil na ni veřejný přístup. Veřejně přístupnou účelovou komunikací je rovněž komunikace, u níž sice již nelze zjistit, zda byla některým z předchozích vlastníků obecnému užívání věnována, jež však byla jako veřejná cesta užívána od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby. Právo komunikace však nebylo možno zřídit pouze geometrickým plánem a přes nesouhlas vlastníka pozemku, tak jak bylo provedeno v nyní projednávané věci (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č.j. 5 As 36/2010-204, publ. pod č. 2390/2011 Sb. NSS, ze dne 15. 11. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1868/2000 a ze dne 7. 10. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2191/2002 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06, č. 2/2008 Sb. US).

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2014, č. j. 62 A 25/2013 – 64 podal žalovaný kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a citovaný rozsudek zrušil. Nejvyšší správní soud ve své zrušujícím rozsudku ze dne 13. 11. 2014, č.j. 7 As 119/2014-53 zavázal ve smyslu § 110 odst. 4 s.ř.s. zdejší soud pro další řízení o žalobě následujícím právním názorem:

„[O]mylem ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona může být pouze omyl, který byl způsoben výhradně lidským faktorem, přičemž se musí současně jednat i o omyl jednoznačně zjistitelný (zřejmý). Opravou chyby v katastru nelze napravit nesoulad mezi evidovanými údaji a faktickým stavem v terénu, případně chyby, které jsou nejasné či sporné, např. vzniklé v důsledku protichůdného obsahu listin. Smyslem řízení o opravě chyby, jsou-li pro provedení opravy splněny zákonné podmínky, je uvedení evidovaných údajů do souladu se skutečným obsahem listin, které má katastrální úřad k dispozici. Toto restriktivní pojetí pravomoci katastrálního úřadu vyplývá z toho, že se jedná o správní orgán provádějící pouze evidenci na základě předložené listiny a nikoliv orgán povoláný k přezkumu její pravosti či správnosti. Možnosti katastrálního úřadu ve vztahu k opravě zřejmým omylem vzniklých chyb jsou limitovány také během času a s ním přicházejícími objektivními skutečnostmi. Opravu chyby nelze realizovat, pokud byla překryta novým zápisem, který již stejný omyl nevykazuje, jak bylo vysloveno v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2013, č.j. 30 A 102/2011 - 46, který byl následně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2014, č.j. 8 As 100/2013 - 41. Zvláště obezřetně je třeba přistupovat také k nedostatkům v evidovaných údajích, které vznikly při transponování historických záznamů vedených např. v pozemkových knihách do evidence nemovitostí, k čemuž se Nejvyšší správní soud již vyjadřoval např. v rozsudcích ze dne 17. 1. 2008, č.j. 1 As 40/2007 - 107 a ze dne 31. 7. 2013, č.j. 1 As 22/2013 - 26, v nichž bylo shodně konstatováno, že vzájemný nesoulad údajů obsažených ve staré a nové evidenci neznamena bez dalšího existenci zřejmého omylu ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona...V daném případě se jedná o

spor o autentičnost evidenčních titulů, potažmo soulad údajů, které byly na jejich základě v katastru nemovitostí evidovány, s faktickým stavem v terénu. Z těchto důvodů se účastník řízení domáhal změny zapsaných údajů prostřednictvím institutu opravy chyby v katastrálním operátu. Rozporuje-li účastník řízení materiální relevantnost podkladů pro evidenci a jejich závaznost pro katastrální úřad nebo jeho předchůdce, nejedná o zřejmou, jednoznačně zjištělnou a nespornou chybu. Pro provedení opravy chyby katastru je relevantní pouze skutečnost, zda evidované údaje jsou v souladu s titulem, který byl za účelem jejich evidence předložen. S krajským soudem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje v tom, že stěžovatel nezmiňoval žádnou podkladovou listinu (titul), která by byla obsažena v katastru nemovitostí, a která by vedla k zápisu údajů o druhu a způsobu využití předmětného pozemku. Jak uvedl stěžovatel v odvolání, evidence druhu a způsobu využití předmětného pozemku, stejně jako pozemek samotný, byly do evidence nemovitostí zapsány pod položkami výkazu změn č. 42/1969 a 60/1970, přičemž geometrický plán byl použit jen jako technický podklad pro zápis předmětných údajů. Je sice pravda, že stěžovatel neuvedl tyto skutečnosti ve vyjádření k žalobě, nicméně to nic nemění na tom, že existence tohoto tvrzení byla krajskému soudu na základě obsahu napadeného správního rozhodnutí známa, a že zmiňované výkazy změn byly ve správních spisech obsaženy...[A]ni absence konkrétní listiny, vzhledem k dlouhému času, který od doby zápisu uběhl, a dále také rozdílná právní úprava a na ni navazující správní praxe, nemusí znamenat, že došlo ke zřejmému omylu, který by bylo možno napravit opravou chyby v katastrálním operátu. Postoj, který v napadeném rozsudku zaujal krajský soud, je příliš zjednodušující a ad absurdum by vedl k tomu, že pro absenci jakékoliv listiny by bylo možné opravou chyby změnit sporné, a třeba i řadu let zapsané, údaje v katastru nemovitostí...Nejvyšší správní soud se dále neztotožňuje se závěrem krajského soudu, že předmětný pozemek nemohl být v katastru nemovitostí zaevidován jako komunikace s odůvodněním, že ve spisu není žádná podkladová listina, z níž by vyplývalo jakékoliv právo ke zřízení veřejně přístupné komunikace. Rozhodnou pro posouzení, zda došlo k chybě v katastrálním operátu, není podle Nejvyššího správního soudu skutečnost, zda veřejně přístupná komunikace na pozemku fakticky existuje, nebo v minulosti existovala, ale skutečnost, zda existuje odpovídající titul pro zapsání druhu předmětného pozemku jako „ostatní plocha“ a způsobu jeho využití jako „ostatní komunikace“. Dále skutečnost, že se na pozemku fakticky nachází komunikace, ještě sama o sobě neznamená, že se jedná o komunikaci veřejně přístupnou. Obdobný názor byl vysloven Nejvyšším správním soudem i v rozsudku ze dne 31. 10. 2012, čj. 5 As 62/2011 - 61. S ohledem na výše uvedené nelze v projednávané věci stávající stav vyhodnotit jako zřejmý omyl při vedení a obnově katastru.“.

V. Nové posouzení věci

Zdejší soud tedy posoudil důvodnost žaloby opětovně, vázán právním názorem obsaženým ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu

a dovodil nedůvodnost žalobní námitky, že v dané věci byly splněny podmínky pro provedení opravy chyby v katastrálním operátu, tak jak požadoval žalobce.

Žalobce se domáhal po katastrálním úřadu toho, aby byly „zrušeny“ pozemek p.č. 1157/6 komunikace a p.č. 1157/8 komunikace, oba zapsané na listu vlastnictví paní M. G. V katastru nemovitostí byl podle žalobce nesprávně evidován již původní pozemek evidovaný jako p.č. 1157/4 – komunikace. Svoji žádost žalobce opíral zejména rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 16.12.1991, č.j. 772/2206/91-28-Ga, kterým bylo jako protiprávní zrušeno vyvlastnění pozemku p.č. 1160/1 paní M. G. a o výpis z listu vlastnictví č. 663 ze dne 18.9.1995.

Pokud jde o změnu označení druhu a způsobu využití pozemků p. č. 1157/6 a p. č. 1157/8, původně evidovaných jako p. č. 1157/4, pak žalobce může tohoto cíle dosáhnout jinými způsoby, než v řízení o opravě chyby podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, podle kterého katastrální úřad na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru.

Institut opravy chyb údajů v katastru nemovitostí, jak již zdůraznil Nejvyšší správní soud, nemůže sloužit k řešení sporných právních vztahů ať už práva soukromého či např. práva užívání komunikace ve smyslu práva veřejného (nyní podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích). Odkazoval-li žalobce v této souvislosti na stanovisko okresního prokurátora v Gottwaldově, z něho se podává, že u pozemku p. č. 1157/4 byl nesprávně vyznačen uživatel čs. stát - MNV Halenkovice, týká se stanovisko okresního prokurátora právě těchto otázek.

Listinným podkladem pro samotné vyznačení pozemku p. č. 1157/4 - komunikace v minulosti byly, jak uvedl Nejvyšší správní soud, výkazy změn č. 42/1969 a č. 60/1970, jejichž podkladem byly výsledky zeměměřičských činností orgánů geodézie a kartografie - náčrt č. I/1969 a geometrický plán ze dne 12. 11. 1970, č. zák. 761-046/70/605.

V nyní posuzované věci tedy nedošlo k tomu, že pozemky p. č. 1157/6 a p. č. 1157/8 způsob využití ostatní komunikace, jsou v katastru nemovitostí vedeny v rozporu s podkladovými listinami. Při zapsání těchto pozemků vyčleněných z původně vyměřené parcely p. č. 1157/4 komunikace tak nemohlo dojít ke zřejmému omylu či nepřesnosti ve smyslu § 8 zákona o katastru nemovitostí.

Katastrální úřad v rámci digitalizace v roce 1997 původní parcelu komunikace ze zjednodušené evidence zapsal na list vlastnictví paní M. G. v částech odpovídajících jejímu vlastnictví jako parcely s druhovým určením a zobrazil je ve vlastnické katastrální mapě. Katastrální úřad byl povinen je takto převést ze zjednodušené evidence do katastru nemovitostí.

Stav nyní evidovaný v katastru nemovitostí a čísla parcel je výsledkem procesu digitalizace. Žalovaný při vyřizování žádosti žalobce porovnal původní zápisy evidence podle výpisu na listu vlastnictví č. 663 ze dne 18. 9. 1995 a stávající operát. Podrobným porovnáním dospěl žalovaný k závěru, že parcely nyní číslované p. č. 1164/2, p. č. 1157/8 a p. č. 1164 dohromady odpovídají původní parcele p. č. 1164, parcely nyní číslované p. č. 1157/5, p. č. 1161/2 a p. č. 1157/8 dohromady odpovídají původní parcele č. 1160/2 a parcely nyní číslované p. č. 1160/1, p. č. 1160/4 a p. č. 1157/8 dohromady odpovídají původní parcele p. č. 1160/1 ve vlastnictví paní M. G. Pokud žalobce požadoval opravu výměry parcely nyní číslované p. č. 1160/1 na 1.160 m², je zjevné, že se dovolává výměry původní parcely (tedy parcely pod původním číslem p. č. 1160/1, která byla větší a nyní se skládá ze tří pozemků) a nikoli zřejmého omylu či nepřesnosti při zápisu výměry nového pozemku v katastru nemovitostí. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vysvětlil, že součet výměr tří parcel tvořících původní parcelu p. č. 1160/1 je dokonce nyní o něco větší. U původního pozemku p. č. 1160/1, který měl podle výpisu z listu vlastnictví z roku 1995 výměru 1 160 m², je nyní evidována výměra 1 214 m².

Není sporu o tom, že přes nesouhlas právních předchůdců paní M. G., MNV Halenkovice usiloval o vybudování nové cesty a o převedení pozemků ve prospěch JZD Slušovice, a to dokonce cestou protiprávního vyvlastnění části pozemku paní M. G. (části jejího původního pozemku p.č. 1160/1), která byla součástí cesty p.č. 1157/4. Soud ovšem konstatuje, že v tomto ohledu se paní M. G. domohla nápravy. To dokládá právě žalobcem zmiňované rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 16. 12. 1991, č.j. 772/2206/91-28-Ga, které reflektovalo stanovisko okresního prokurátora ze dne 30.7.1991 a zrušilo jako protiprávní vyvlastnění části pozemku o výměře cca 300 m² ve prospěch Československého státu – MNV Halenkovice.

Soud poznamenává, že ze správního spisu je zřejmé, že stavební úřad zjistil, že na pozemku p. č. 1157/8 se nachází louka. Katastrální úřad také přípisem zde dne 29. 10. 2012 zástupkyni žalobce poučil, jakým způsobem má žalobce postupovat, žádá-li o změnu určení druhu pozemku, stejně tak žalobce přípisem ze dne 4. 6. 2010 informoval, že je nutné, aby se obrátil na stavební úřad a požádal o změnu druhu pozemku.

Poukazoval-li pak žalobce na to, že doposud nebyla vyřízena žádost jeho matky paní M. G. o opravu údajů na listu vlastnictví č. 663, pak soud uvádí, že věci nyní projednávanou je správní řízení a rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 27. 4. 2012 o odstranění chyby v katastru nemovitostí. Postupem katastrálního úřadu ve věci žádosti paní M. G. se proto soud nemohl zabývat, nicméně poznamenává, že se správním spisem se odpověď katastrálního úřadu na žádost nachází.

Pokud zástupkyně žalobce u jednání soudu předestřela podrobnou argumentaci v reakci na odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, pak

zdejšímu soudu v tomto řízení nepřísluší jakkoli polemizovat s vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s.ř.s.).

Soud také již nemohl nijak reagovat na námitku, že v případě digitalizace došlo k porušení postupů ve smyslu § 6 odst. 4 a 5 zákona č. 284/1991 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech, v tom směru, že žalobce tudíž nebyl o digitalizaci vyrozuměn; taková námitka se ani v nejhrubších rysech v žalobě nevyskytovala, přičemž rozšířit žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s.ř.s.).

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že v žádném ze žalobních bodů není žaloba důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení před zdejším a ani před Nejvyšším správním soudem. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůt k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. dubna 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu